REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj:P-6182/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Andrijani Markić Jurišić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Maria Petranovića iz Svete Nedelje, Marijana Stilinovića 55. OIB: 03600937129, kojeg zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, Vrbani 15, protiv tuženice Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473, koju zastupa punomoćnica Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Zagrebu, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja, z. punomoćnika tužitelja Vinka Pivca, odvjetnika u Zagrebu te z. punomoćnika tuženice Krešimira Vestića, odvjetnika u Zagrebu, 23. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 3208188111 od 4. siječnja 2007. sklopljenog između tužitelja Maria Petranovića iz Svete Nedelje, Marijana Stilinovića 55. OIB: 03600937129 i tuženice Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473, koja u dijelu čl.2. glasi:
"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.".

II. Nalaže se tuženici Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473 isplatiti tužitelju Mariu Petranoviću iz Svete Nedelje, Marijana Stilinovića 55. OIB: 03600937129 iznos od 205,16 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2025., kao i iznos od 363,74 EUR sa zateznom kamatom od 23. listopada 2036. do isplate, sve po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženici Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473 nadoknaditi tužitelju Mariu Petranoviću iz Svete Nedelje, Marijana Stilinovića 55. OIB: 03600937129 trošak parničnog postupka u iznosu 1.123,09 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 23.listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 30. rujna 2025. navodi da je s tuženicom, kao kreditorom, sklopio 4. siječnja 2007. ugovor o kreditu u iznosu 48.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan ispate kredita, da je odredbom čl.2. istog obvezan na plaćanje svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženice te mu je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 205,16 EUR, bez da je prethodno predočena struktura tog troška, od čega se sastoji, u kojem postotku te periodu, što obvezu čini neodredivom, nepoštenom i ništetnom, pa kako je ta odredba unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavila tuženica, kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, što je prouzrokovalo neravnotežu u međusobnim obvezama stranaka na njegovu štetu, kao potrošača, to tužitelj predlaže odlučiti kao u izrekama pozivom na čl.81. i čl.82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 96/03; dalje:ZZP/03) te čl.270. i čl.31.st.2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23; dalje:ZOO).
2. Tuženica u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare i navodi da tužitelj nije dokazao potrošačko svojstvo, da naknada za obradu kredita ima uporište u slobodi ugovaranja prema odredbama ZOO-a, a plaćanje naknada banci je uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija i nije zabranjeno te se njome pokrivaju usluge tipa troškova rada (plaće, naknade plaća i sl.), administrativni troškovi i amortizacija (režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala i sl.), troškovi poreza i drugi administrativnih davanja i sl., da je sporna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva te naplaćena u postotku od 0,70% temeljem Odluke o Tarifi naknada za uslugu, koja je u svako doba dostupna u poslovnicama, a isto je tako tužitelj o obvezi plaćanja naknade bio informiran od strane osobnog bankara, te da ta odredba nije prouzročila nikakvu neravnotežu između stranaka. Također navodi da je glavna tražbina neizmirena i stoga nema mjesta posebnom osamostaljenju odnosno uglavničenju kamata, kao niti pribrajanju oba iznosa u vrijednost predmeta spora.
3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu, dopis tuženice od 10. lipnja 2025., Uputu za odobravanje kredita građanima, podatke iz "Internal use only - ZABA" i Opće uvjete poslovanja te saslušao tužitelja.
3.1. Vrijednost predmeta spora određena je rješenjem od 26. veljače 2026. u iznosu 1.896,13 EUR jer je predmet spora, osim zahtjeva za isplatu, utvrđenje ništetnosti određene ugovorne odredbe, pa se vrijednost predmeta spora određuje zbrajanjem zahtjeva i to prema čl.19. i čl.16. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne Novine" 118/18, 51/23) u vezi s čl. 37. i čl.40. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje:ZPP).
4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s čl. 8. ZPP-a,, sud je utvrdio da su tužbeni zahtjevi osnovani.
5. Iz dokumentacije u koju je izvršen uvid kao relevantno proizlazi slijedeće:
-da je u Općim uvjetima poslovanja tuženice iz srpnja 1999. propisana obveza klijenta snositi troškove koje nastaju banci u pripremama za sklapanje ugovora, koji se propisuju Odlukom o Tarifi naknade za usluge,
-da je u Uputi za odobravanje kredita građanima iz svibnja 2006. opisan postupak radnji koje valja poduzeti,

-da je u dokumentu naziva "internal use only-ZABA" određena pod B.3.6. naknada za obradu ostalih kreditnih zahtjeva u iznosu 1% od iznosa kredita – "najmanje 150,00, a najviše 7.000,00",
-da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženice, kao kreditora zaključen 4. siječnja 2007. ugovor o kreditu u kunskoj protuvrijednosti 48.300,00 CHF po srednjem tečaju HNB za CHF na dan ispate kredita (čl. 1.), namjenski – kupnja kuće uz hipoteku i druge instrumente osiguranja (čl.6. te čl.9. do 17.), uz rok otplate 15 godina (čl. 3.) i obvezu plaćanja izmijenjene kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora (čl.7.) s time da je korisnik kredita u obvezi "platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.".,
-da je 10. siječnja 2007. tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1.545,80 kn.

5.1. Među strankama je nesporna visina zahtjeva i obračun kamate.

6. Iz iskaza tužitelja, prihvaćenog u potpunosti kao iskren, neposredno uvjerljiv te u skladu s dokumentacijom u koju je izvršen uvid, proizlazi da je ugovor pripremila banka, nije se mogao "cjenkati" niti utjecati na odredbe ugovora, da mu prilikom sklapanja ugovora nije dana obavijest o tome što je trošak iz čl. 2. ugovora, od čega se sastoji i za što to služi, da je u ugovoru pisalo da mora platiti tu naknadu i u tom smislu je to znao, ali ne i koliko ta naknada iznosi, da se ne sjeća da li je spornu naknadu platio u gotovini ili ju je banka odbila od iznosa kredita te da je tuženica inače njegova matična banka.

7. Iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i prihvaćenog iskaza tužitelja jasno proizlazi da ima svojstvo potrošača te da je predmetni ugovor potrošački, slijedom čega je upravo na tuženici teret dokaza o tome da tužitelj eventualno ne bi imao status potrošača (tako i Rev-18/2018-2).

8. U odnosu pak na pitanje pojedinačnog pregovaranja napominje se da je na tuženici teret dokazivanja da se s tužiteljem pojedinačno pregovaralo o spornoj odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, pa kako prihvaćeni iskaz tužitelja i stipulacija te odredbe, koja je očito standardna, proizlazi da se o sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo, to sud nalazi da tuženica nije učinila vjerojatnim da bi u konkretnom slučaju stranke pregovarale o sadržaju sporne odredbe odnosno da bi tužitelj u potpunosti bio obaviješten o naravi i posljedicama iste.

8.1. Osim toga, iz formulacije sporne odredbe nije bilo moguće steći saznanje o visini obveze, već samo uopćeno saznanje o postojanju izvjesne obveze plaćanja naknada/troškova.

8.2. Također valja istaći i to da se o općim aktima tuženice, kojim bi bila određena visina te naknade, po prirodi stvari očito nije moglo pojedinačno pregovarati (jer su u pitanju opći akti), već je dano ovlaštenje tuženici da sama, bez sudjelovanja tužitelja, odluči o visini takve naknade. Naime, u dokumentu naziva "internal use only-ZABA" određena je pod B.3.6. naknada za obradu ostalih kreditnih zahtjeva u iznosu 1% od iznosa kredita – "najmanje 150,00, a najviše 7.000,00". Navedeno upućuje na zaključak da korisnici kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, što pak upućuje na daljnji zaključak da tako ugovorenom naknadom nisu obuhvaćeni stvarni troškovi koje bi tuženica eventualno mogla imati jer da je u pitanju pokrivenost stvarnih troškova tada bi ova naknada bila određena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita.

8.3. Nadalje, sve i da se uzme da je u pitanju razumljiva i određena odredba, iako ista to nije jer nedostaje jasno naveden iznos koji valja platiti i svrha istog, može se

eventualno zaključiti da je tužitelj, nakon upoznavanja s tom odredbom, možda mogao steći uopćeno saznanja o ekonomskim posljedicama koje iz te odredbe za njega proizlaze u vidu postojanja izvjesne novčane obveze, međutim, to ne znači da je ista odredba poštena.

8.4. Sud je, prilikom ocjene da li je sporna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva poštena, uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi u vrijeme kad je sklopljen te ostale okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora odnosno razmatrao je pitanje da li bi tuženica, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s tužiteljem, mogla razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takve ugovorne odredbe da se o njima pojedinačno pregovaralo. Kada se uzme u obzir činjenica da sporni dio odredbe čl.2. ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima na koje se odnose, niti ima dokaza da bi tužitelju bilo dano usmeno obrazloženje o postojanju opravdanosti naplate te usluge / troška, to nema mjesta zaključku da bi tuženica mogla razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

9. U odnosu pak na ispitivanje postojanja znatnije neravnoteže valja istaći da značajna neravnoteža ne proizlazi samo iz visine iznosa sporne naknade, već i iz činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je stavljen potrošač u smislu nametanja dodatne obveze koja nije transparentno obrazložena, a u konkretnom slučaju sporni dio odredbe čl.2. ne sadrži pobliže objašnjenje visine i svrhe naknade odnosno relacije odnosa između visine i zauzvrat pruženih usluga.

9.1. S obzirom da sporna odredba ne sadrži gore navedeno, a sud ne nalazi da bi takav trošak ili usluga koja se pruža u zamjenu za spornu naknadu bila sama po sebi razumljiva, to nema mjesta zaključku da je na bilo koji način razmjerna u odnosu na visinu u kojoj je tužitelju naplaćena, slijedom čega je ta okolnost utjecala na njegov pravni položaj i stvorila značajnu neravnotežu na njegovu štetu, što je u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere.

9.2. Dakle, tuženica, kao trgovac koji je unaprijed pripremio sporni ugovor kao tipski, bio je dužan maksimalno odgovorno pristupiti tužitelju, kao potrošaču, i pomoći mu da se, u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti, koristi njegovim uslugama, ali ne i na štetu samom sebi. Znanje i iskustvo tuženice je zasigurno superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača i zato je tuženica bila dužna tužitelja ozbiljno informirati o smislu i sadržaju sporne odredbi o naknadi te mu skrenuti pozornost i objasniti parametre o kojima ovisi visina iste, što u konkretnom slučaju nije učinjeno.

10. Slijedom navedenog, kako se radi o ugovoru kojeg je prethodno pripremila tuženica odnosno tipskom ugovoru te se o spornoj odredbi koja se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva nije pregovaralo, to je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – tužitelja, što upućuje na daljnji zaključak da je ta odredba nepoštena odnosno ništetna u smislu čl. čl.81. i čl.87.st.1. ZZP/03 u vezi s 3-4., čl.269., čl.270., čl.272. i čl. 322.-323. ZOO-a te Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. l. EZ 1993 L 95/29) i stoga je odlučeno kao u stavku I. izreke presude s tim u svezi.

11. Po pitanju prigovora zastare ističe se da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. odnosno 31. siječnja 2022.).

11.1. Dakle, zastara u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom bi slučaju to značilo od pravomoćnog okončanja predmetne parnice, pa se prigovor zastare ukazuje neosnovanim.

12. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženica u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekla temeljem djelomično ništetnog ugovora, tj. odredbe pobliže opisane u stavku I. izreke presude, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem, pa kako visina zahtjeva odnosno obračun kamata nisu sporni, to je tužbeni zahtjev valjalo prihvatiti i odlučiti kao u stavku II. izreke presude temeljem čl.323.st.1., čl.1111.st.1., čl.1115., čl.29. i čl.31. ZOO-a.

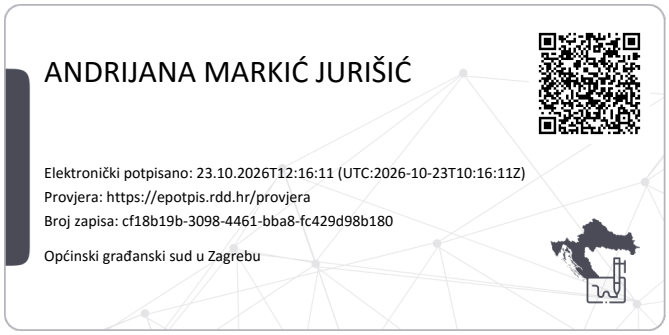
13. Tužitelj je imao troškove postupka odmjerene u skladu s čl. 154. st. 1. ZPP-a i Tbr. 7-9 i 46 i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe i podneska od 31.10.2025. te pristup na ročišta 26.2.2026. i 9.9.2026. po 200,00 EUR, uz pdv u iznosu 200,00 EUR, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 53,09 EUR i presudu u iznosu 70,00 EUR (ukoliko bude plaćena u roku 3 dana od elektroničke dostave odluke) – sveukupno 1.123,09 EUR s pripadajućom kamatom temeljem čl. 29.st.2. ZOO/05 i čl.151.st.3. ZPP-a.

U Zagrebu, 23. listopada 2026.

SUDAC:
ANDRIJANA MARKIĆ JURIŠIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u elektroničkom obliku u roku od 15 dana od dana primitka, putem ovog suda na županijski sud.

DNA:
pun. stranaka

Broj zapisa: **9-3088f-15427**

Kontrolni broj: **0baea-29512-41f62**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.